

дало сега въ снѣжната прѣспа; той отмалѣлъ, задрѣмалъ и . . . заспалъ . . .

Минутитѣ вървѣли бързо една слѣдъ друга, а снѣга затрупвалъ Сима все по-вече и по-вече. Надъ него се издигала вече цѣла камара, но нему било хубаво и приятно. Чудни видения се явявали прѣдъ него . . . Ето че вижда: по земята върви Исусъ Христосъ, лицето му радостно и засмѣно. „Тозъ човѣкъ прави добро и добро ще намѣри,“ — тихо проговорилъ Христосъ, като показалъ съ ржка къмъ Сима. Но веднага небето потъмнѣло, всичко изчезнжло и настанжло тъмнота . . .

Врѣмето станжло дрезгаво, а Симо още се не връща у тѣхъ. Домашнитѣ почнжли да се беспокожтъ . . . Мръкнжло се, врѣмето утихнжло. Настжпила нощъ въ пълненъ блѣсъкъ: на небето свѣтяли звѣздитѣ, а земята била обвита въ гжста мразовита мъгла. На всѣкъдѣ било тихо, само изъ гората вияли звѣрове. Ето показалъ се сивъ вълкъ отъ края на гората, ей тамъ приближнжлъ заякъ, — вълкътъ излѣзълъ на пжтя. Като приближилъ до снѣжната прѣспа, подъ която лежалъ Симо, вълкътъ захванжлъ да души и да се велушва . . . захванжлъ да рови снѣга . . . Слѣдъ малко разригнжлъ прѣспата и извадилъ Сима, като го прѣобърнжлъ. Вижда вълкътъ, че пляката се не помръднова, обиколилъ го на около, погледнжлъ на Сима и слѣдъ това клѣкнжлъ при него и захванжлъ да го варди . . .

Конътъ криво-лѣво излѣзълъ на пжтя и самичъкъ се върнжлъ у тѣхъ. Жената щомъ видѣла коня безъ господаря му, страшно се уплашила . . . Тя искочила по-скоро и почнжла да търси по двора и въ яхѣра — нѣма го. У тѣхъ се събрали съсѣдитѣ и почнжли да се съвѣтватъ. Рѣшили да впрѣгнжтъ шейната и да отидатъ да го търсжтъ. Взели два фенеря, пушки и тояги и се отправили за въ гората. Съ голѣма мжка тѣ прѣминавали прѣспитѣ една по една и търсили . . . Вървели, вървели и по едно врѣме забѣлѣжили, че нѣщо